కథానిక: చిలుకూరి దేవపుత్ర

అవిభాజ్యం

దేశ విభజన సమయంలో జడలు విప్పిన విద్వేషం భారత్-పాక్ సరిహద్దు ప్రాంతాల ప్రజల బతుకుల్లో విషం చిమ్మింది. అయితే, కల్లోల కడలిలో శత్రుత్వ గరళమేకాక ప్రేమామృతానికీ చోటు ఉంటుంది

అవి 1947 ఆగస్టు చివరి రోజులు. అప్పటికి రాత్రి పదకొండు గంటలయి ఉంటుంది.

రాంపూర్ నద్దుమణగింది. పంజాబ్ సరిహద్దు గ్రామాల్లో అదొకటి.

దూరంగా ఎక్కడో కుక్కలు మొరుగుతున్న శబ్దాలు. వాటికి తోడు కీచురాళ్ళ శబ్దం.

*　　*　　*

హైమకు నిద్రపట్టడం లేదు. ఆమె కొడుకు పదినెలల పసికందు ఆదమరచి నిద్రపోతూ ఉన్నాడు.

ఆమె భర్త అరుణ్ సింగ్ అరగంట క్రితమే ఒక రహస్య నమావేశం కోసం వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళే ముందు తలుపుల్ని భద్రంగా వేసుకొని, గడియ పెట్టుకోమని కూడా చెప్పి పోయాడు. అందుకు కారణం, ఒక వారం రోజుల కిందటే రాంపూర్ లోనే ఒక ఇంట్లో మగవాళ్ళని కొట్టి చంపేసి, అయిదుగురు ఆడవాళ్ళని ఎత్తుకుపోయారు పాకిస్తాన్ వాళ్ళు. అప్పటినుంచీ అట్టుడికిపోతూ ఉంది ఊరంతా. కొంతమంది యువకులు రాత్రిళ్ళు గస్తీ తిరుగుతున్నారు కూడా.

దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చిందని మురిసీమురవక ముందే ఇటు భారతదేశం, అటు పాకిస్తాన్ సరిహద్దు ప్రాంతాలలో ఉంటున్న ప్రజలు భద్రతా రాహిత్యంతో అనుక్షణం భయవిహ్వాలులై బతుకుతూ ఉన్నారు. పాకిస్తాన్ యువతుల్ని తాము కూడా ఎత్తుకు వచ్చి దెబ్బకి దెబ్బ తీయాలన్న నిర్ణయాన్ని తీనుకోవడానికే ఆ రోజు రాత్రి నమావేశం ఏర్పాటు చేనుకున్నారు ఆ గ్రామంలోని యువకులు.

బయట ఉండి ఉండీ వర్షం కురుస్తోంది.

ఎందుకైనా మంచిది, భర్త ఇంటికి చేరేవరకూ మెలకువతో ఉండాలన్న నిశ్చయంతోనే మేలుకునే ఉంది హైమ. ఆమె మనసు ఎందుకో గుబులు గుబులుగా ఉంది. ఏవేవో ఆలోచనలు తలలో మునురుకుంటున్నాయి.

సాయంత్రం అరుణ్ సింగ్ అన్న మాటలు జ్ఞాపకానికి వచ్చాయి హైమకు.

"మేం కూడా ఆ పుండాకోర్ల పెళ్ళాల్నీ, చెల్లెళ్ళనీ ఎత్తుకొస్తాం. అప్పుడు తెలుస్తుంది ఆ దగుల్బాజీలకు మా నత్తా ఏమిటో" అన్నాడతను వీరావేశంతో.

"వాళ్ళు దుర్మార్గులై నీచమైన పనికి ఒడిగడితే అంత నీచమైన పనే మీరూ చేయాలా? ఇంక వాళ్ళకీ, మీకూ తేడా ఏముందండీ" అంది హైమ.

"ముల్లుని ముల్లుతో తీయాలన్నదే మా సిద్ధాంతం" అంటూ అరుణ్ సింగ్ పళ్ళు పటపట కొరికాడు.

"ఏమో, నాకు మాత్రం ఏం బాగనిపించడం లేదు. అనలూ- దేశాల మధ్య ద్వేషాలుంటే, కోపాలుంటే యుద్ధాలు చేసుకోవచ్చు, మరేమైనా చేసుకోవచ్చు గానీ, ఇట్లా ఆడవాళ్ళని ఎత్తుకుపోవడాలు ఏమిటీ" అంది హైమ.

"అదంతే. నువ్వు ఆడదానివి. నోరు మూసుకుని పడివుండు. మా నంఘం వాళ్ళు ఏ నిర్ణయం తీనుకుంటే ఆ నిర్ణయానికి కట్టుబడి ఉండడం నా ధర్మం. నేను పొరపాట్న నీకు చెప్పాను, ముందు నీ పని నువ్వు చూసుకో పో" అని గదమాయించాడు అరుణ్ సింగ్.

వర్షం ఆగిపోయింది.

ఎవరో కొట్టినట్టు గొల్లున ఏడవడం మెదలు పెట్టాడు హైమ కొడుకు. వాడిని తనవైపుకి తిప్పుకుని ఓదారుస్తూ పాలు తాపడం ప్రారంభించడంతో వాడు ఏడుపు మానేసి పాలు తాగుతూ ఉన్నాడు. అప్పుడు వాడిలోని ఆత్రాన్నీ, కళ్ళు మూసుకునే తన రెండో వక్షాన్ని తడమటాన్నీ గోడకున్న బుడ్డీ దీపపు వెలుతుర్లో మురిపెంగా చూస్తోంది హైమ.

ఇంటి బయట ఎవరో కొందరు పరుగెత్తి వస్తున్నట్టు చప్పుడు వస్తోంది. చెవులు రిక్కించి వింది ఆమె. ఆ శబ్దం మరింత దగ్గరయింది. ఎందుకో ఆమె మనను కీడునే శంకిస్తోంది. అరుణ్ సింగ్ త్వరగా ఇంటి కొస్తే బాగుండును.

ఉన్నట్టుండి తలుపు 'ధన్ ధన్' మంటూ చప్పుడైంది.

హైమ ఉలిక్కిపడింది.

ఆమె గుండెలు దడదడలాడాయి.

ధన్... ధన్... ధన్.

"తలుపు తెరూ" అంటూ ఒక మగ గొంతు గర్జించింది ఉర్దూలో.

"తెరిచారా సరి, లేదంటే తలుపులు విరగ్గొట్టి లోపలికి రావాల్సివుంటుంది. తలుపులు 'ధన్ ధన్' మంటూ కొడుతూనే ఉరిమింది మరో కంఠం.

అమాయకంగా, ఆత్రంగా పాలు తాగుతున్న బాబు ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచి తల్లి కేసి చూస్తూ ఉన్నాడు.

బయటి కేకల్నీ, గర్జనల్నీ, భాషనీ బట్టి వాళ్ళు కచ్చితంగా పాకిస్తాన్ వాళ్ళే అయ్యుంటారు అనుకుంది. అలా అనుకునేటప్పటికి మరింత భయపడిపోయిందామె. అప్పుడేం చేయాలో పాలుపోవడం లేదు.

ఏ క్షణంలోనైనా తలుపులు విరగ్గొట్టి వాళ్ళు లోపలికి రావచ్చు. తాను ఎక్కడికి వెళ్ళగలదు!

తలుపులు బాదుతున్న శబ్దం మరీ ఎక్కువై పోయింది.

కొద్ది క్షణాలలోనే 'ఫెళ ఫెళ' మంటూ తలుపులు విరిగిపోయాయి.

ఆరుగురు యువకులు లోపలికి వచ్చేశారు. అందరి తలలకూ పాగాలున్నాయి. పొడుగాటి చొక్కాలూ, పైజామాలూ ధరించారు. అందరి చేతుల్లోనూ పొడుగ్గా మెరిసిపోతూ ఉన్న కత్తులున్నాయి.

హైమ వాళ్ళని చూడగానే కంపించిపోయింది. భయంతో ఒక మూలన నక్కి బాబుని గుండెలకి హత్తుకుని భయం భయంగా చూస్తోంది. బాబు పాలు తాగుతూనే ఉన్నాడు.

"ఏమే గుడ్లు మిటకరించి చూస్తున్నావ్? నీ మొగుడు ఏడీ" అంటూ లావు మీసాలవాడు పెద్ద గొంతుతో అడిగాడు పంజాబీలో.

"అది చూడరా ఎట్లా వణికిపోతోందో. ఏమే సుందరాంగీ మూగదానివా? మాటలు రావా? ఎక్కడ నీ మొగుడు" అన్నాడు గుంత కళ్ళు ఉన్న పొడుగాటి యువకుడు భేతాళుడిలా నవ్వుతూ.

హైమ బెదురు చూపులు చూస్తోందే కానీ గొంతు పెగలడం లేదు.

"ఊఁ చెప్పవే" అంటూ లావు మీసాలవాడు గద్దించాడు.

"తె తె తె... తెలీదు" అంది తడబడుతూ హైమ.

ఇంట్లో మరెవరైనా ఉన్నారేమోనని ఇద్దరు యువకులు ఇల్లంతా కలయ దిరిగారు. ఎవరూ లేరని నిర్ణయించుకున్నాక హైమ ముందు నిలబడ్డ వాళ్ళకి తెలియజేశారు.

"రేయ్, దీనితో మాట్లాడుతూ ఉంటే తెల్లవారి పోతుందిరా! పిట్ట బలే బాగుంది. దీన్ని తీసుకు పోదాం పద" అంటూ గుంతకళ్ళవాడు హేమని నమీపించాడు.

"నీ నీ నీ... నీకు దండం పెడతాను. దగ్గరికి రావద్దు. నన్నేం చెయ్యొద్దు" అంటూ బాబుని భుజం మీదకి వేసుకుని రెండు చేతులూ జోడించింది అతి కష్టం మీద.

ఆమె బేలతనం చూస్తూ ఉంటే లావు మీసాల వాడికి మరింత ఉత్సాహంగా అనిపించింది. జోడించిన చేతుల్ని పట్టుకుని బలవంతంగా లాగాడు.

"నన్ను వదిలెయ్యండీ, నన్ను వదిలెయ్యండీ. మీ పాదాలు పట్టుకుంటాను" అంటున్న ఆమె గొంతు కీచుపోయింది.

"రహ్మాన్! ముందు ఆ బిడ్డని లాక్కోండి" అంటూ అరిచాడు బక్కగా ఉన్న యువకుడు గడ్డం మీసాలున్నతన్ని ఉద్దేశించి.

అన్నదే తడవుగా హైమ నుంచి బిడ్డని లాగేసుకున్నాడు రహ్మాన్. బిగ్గరగా ఏడుస్తున్నాడు బాబు.

"వాణ్ణేం చేయకండి. వాణ్ణేం చేయకండీ" అంటూ హైమ అరచింది ప్రాధేయపడుతూ.

"నువ్వు చెప్పినట్టు చేయడానికి మేం ఆట బొమ్మలమా" అంటూ గుంతకళ్ళవాడు రహ్మాన్ చేతుల్లోంచి బిడ్డని లాక్కుని గోడకేసి విసిరాడు. గోడకి తగిలిన బాబు గిలగిలమంటూ తన్నుకున్నాడు. ఏడుపు ఆగిపోయింది. చలనం కూడా ఆగిపోయింది.

"బాబూ" అంటూ అరచింది హైమ దిక్కులు ప్రతిధ్వనించేలా. వెంటనే ఆమె నోరు మూసేసి, వెంట్రుకవాని కూడా ముందుకు పోకుండా ఒడిసి పట్టుకున్నాడు లావు మీసాలవాడు.

అంతవరకూ ఏమీ మాట్లాడని రహ్మాన్ తన చేతుల్లోంచి బిడ్డని లాక్కుని విసిరినది చూసి సహించలేక గుంతకళ్ళవాడిపై కేకలు వేశాడు. "రేయ్ యాకూబ్. ఆ బిడ్డని ఎందుకు చంపావ్! బుద్ధి లేదూ బద్మాష్! ఆ పసివాడేం చేశాడు? వాడి మీద నీకెందుకు ద్వేషం? మీరిట్లాంటి కసాయి పనులు చేసేటట్టయితే మీనుంచి తప్పుకుంటాను."

"ఏమిట్రా కూశావ్. నేను బద్మాష్‌నా. నిన్ను కూడా చంపేస్తాన్ సాలే!" అంటూ యాకూబ్ కత్తి ఎత్తాడు రహ్మాన్ మీద. కోపంతో రెచ్చిపోయిన రహ్మాన్ కూడా కత్తి దూశాడు.

చిత్రాలు: నర్సిం

తాము వచ్చిన పని తారుమారయ్యేలా ఉందని గ్రహించిన నలుగురు యువకులూ, వాళ్ళిద్దర్నీ చెరొక వైపు పట్టుకున్నారు. లావు మీసాలవాడు ఇద్దర్నీ ఉద్దేశించి, "దయచేసి శాంతించండి. ఇది పంతాలకీ, కోపతాపాలకీ సమయం కాదు. యాకూబ్ చేసింది తప్పే అయినా, అది వ్యక్తిగతమైనది కాదు, దేశానికి సంబంధించింది. కాబట్టి రహ్మాన్, ఇట్లాంటి చోట్ల నీ అంత మంచితనం, మానవత్వం పనికిరాదు. ఇక్కడ ఆరుగురం ఏం చేస్తే అది ఒప్పు. ఏదీ తప్పు కాదు. వెళ్దాం పదండి. దీన్ని తీసుకురండి" అన్నాడు.

హైమ నోట్లో గుడ్డలు కుక్కారు. గట్టిగా అరవకుండా, మౌనంగా రోదిస్తోందామె. కళ్ళనీళ్ళు ధారాపాతంగా పొంగి పొరలుతున్నాయి.

* * *

చుట్టూ చీకటి. వాన తుంపరగా పడుతూనే ఉంది.

హైమ కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఆగడం లేదు. ఆమెను బలవంతంగా పొలాల్లో పాకిస్తాన్ వైపు లాక్కుపోతున్నాడు గుంతకళ్ళ యాకూబ్. తక్కిన అయిదుగురూ అనుసరిస్తున్నారు. కొద్ది దూరంలో ఒక వ్యాను నిలబడి ఉంది. అక్కడికి పోతూనే హైమను వ్యానులోకి ఎక్కించారు. ఆ వ్యానులో హైమ ఈడువాళ్ళు ఇరవైమంది ఉన్నారు. వాళ్ళందరి నోళ్ళలో గుడ్డలు కుక్కి ఉన్నాయి. వ్యానులో వెలుగుతోన్న చిన్న బల్బు వెలుతుర్లో భయం భయంగా ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు.

పాకిస్తాన్ వైపు కదిలింది వ్యాన్.

2

ఉదయం ఎనిమిది గంటలవుతోంది.

హైమతోపాటు తెచ్చిన ఇరవైమంది ఆడవాళ్ళనూ, ఆ పట్టణం చివర్లో ఉన్న ఒక పెద్ద భవంతి ఆవరణలో చెట్టు కింద నిలుచోబెట్టారు. వాళ్ళ చుట్టూ రెండు వందలమంది నడివయస్కులూ, యువకులూ గుంపుగా చేరి ఉన్నారు. వజీర్‌సాహెబ్ వాళ్ళందరికీ నాయకుడు. అక్కడ అతని మాటకు తిరుగులేదు. భారతదేశం నుంచి తెచ్చిన యువతుల్ని, అతను ఎవర్ని తీసికెళ్ళమంటే వాళ్ళని తీసికెళ్ళాల్సిందే! అయితే, అతనికి రహ్మాన్ మీద ప్రత్యేకమైన అభిమానం. ఆ అభిమానానికి కారణం రహ్మాన్ తండ్రి వజీర్ సాహెబ్‌కి ప్రాణస్నేహితుడు అవడమే! అందుకే రహ్మాన్‌ని ముందుగా కోరుకోమని అన్నాడు ఆడవాళ్ళందర్నీ చూపిస్తూ. రహ్మాన్ ఒక్కసారి వాళ్ళందర్నీ చూసి హైమని కోరుకున్నాడు. రాత్రి ఆమె కొడుకు చనిపోయినప్పుడు పెట్టిన కేక ఇంకా అతని చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తోంది. తాను కాకుండా మరొకరు ఎవరైనా ఆమెను తీసికెళితే చిత్రహింసలు పెడతారేమోనన్న సందేహం ఉన్నందువల్లే హైమను కావాలన్నాడు. ఆ తర్వాత తక్కిన ఆడవాళ్ళని ఒక్కో యువకునికీ పంపకం చేశాడు వజీర్ సాహెబ్.

* * *

రహ్మాన్ ఇంటికి వచ్చాక హైమ ఒంటరిగా ఒక గదిలో ఉండిపోయింది. పనిమనిషి భోజనం తెస్తే 'వద్దు' అన్నది. అప్పటికి రెండురోజులైంది ఆమె భోజనం చేయక. మూలలో ఉన్న కూజాలో నీళ్ళు తాగి మంచం పైన ముడుచుకుని పడుకుంటూ ఉంది. చనిపోయిన బాబు పదే పదే గుర్తుకు వస్తున్నాడు ఆమెకు.

ఎలాగైనా అక్కడి నుంచి పారిపోదామా అని ఆలోచించింది. అట్లా పారిపోయి తన ఇల్లు చేరుకుంటే పరాయి వాళ్ళు ఎత్తుకుపోయిన ఆడదాన్ని తన భర్త ఏలుకుంటాడా? అసలే పాడు అనుమానం మనిషి. అతని స్నేహితులు ఇంటికొచ్చినప్పుడు వాళ్ళతో మాట్లాడినందుకు బాగా కొట్టేవాడు. ఎప్పుడైనా అతను ఇంటికి రావడం ఆలస్యమైతే ఇంటి బయట ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంటే, ఎవరితోనో అక్రమ సంబంధం ఉన్నందువల్లే తాను అక్కడ కూర్చుందని ఎముకలు విరిగేలా తన్నేవాడు. అట్లాంటి మనిషి తనని మామూలుగా చూసుకుంటాడా అన్న సందేహం ఆమె బుర్రని తొలిచేస్తోంది.

"నువ్వు అన్నం తినవా? ఆకలిగా లేదా" అంటున్న లేత గొంతు ఎవరిదా అని తలెత్తి చూసింది హైమ. ఆరేళ్ళ పసిపాప తెల్లగా బొమ్మలా ఉంది. గులాబీ రంగు షెర్వాణీ, పైజామా వేసుకుని ఉంది. సురమా పెట్టిన పెద్దపెద్ద కళ్ళతో, ఎర్రటి లేత పెదవులతో ముద్దులొలుకుతూ ఉంది. చిత్రంగా చూసింది పాపని.

"నీకు ఆకలిగా లేదా? మొన్నటి నుంచీ అన్నం తినలేదటగా" అంది పాప.

పసిపాప మాటలకు కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి హైమకు.

"నువ్వు ఎవరమ్మాయివి?" అడిగింది హైమ. తన గొంతు తనకే ఎట్లాగో అనిపిస్తూ ఉంది.

"నేను రహ్మాన్‌గారి అమ్మాయిని. నా పేరు హసీనా. అయితే, అందరూ నన్ను 'మున్నీ' అనే అంటారు" అంది చక్రాల్లాంటి కళ్ళు తిప్పుతూ.

పాపతో మాట్లాడుతూ ఉన్నప్పుడే ఒక ముసలావిడ

ఆరుగురు యువకులు లోపలికి వచ్చేశారు. హైమ వాళ్ళని చూడగానే కంపించి పోయింది. భయంతో ఒక మూలన నక్కి బాబుని గుండెలకి హత్తుకుని భయం భయంగా చూస్తోంది. బాబు పాలు తాగుతూనే ఉన్నాడు.

వచ్చింది. తలంతా ఇంచుమించు నెరిసిపోయింది. హైమ వైపు నవ్వుతూ చూసి, "నీకొచ్చిన కష్టం మా పెద్దాడు రహ్మాన్ చెప్పాడమ్మా. అది వింటూనే నా కడుపు తరుక్కుపోయింది. మా దేశం వాళ్ళు అంత క్రూరంగా ప్రవర్తించినందుకు నేను సిగ్గుపడుతున్నాను. మా వాడు నీకు జరిగిన అన్యాయం చూశాక వెంటనే ఆ యాకూబ్‌గాడిని కోప్పడి తిట్టాడంట. మా రహ్మాన్ బలే సున్నితమైన మనిషమ్మా. వాడికి ఇట్లాంటివన్నీ నచ్చవు. ఇంకెప్పుడూ అట్లాంటి పనులకు పోకూడదని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు. ఇక్కడ నీకు ఏ ఇబ్బందీ ఉండదు. ఈ ఇంట్లో నేనూ, వాడూ, ఈ పిల్లా తప్ప ఎవరూ లేరు. ఇంక నా రెండో కొడుకు హైదరాబాద్‌లో ఉద్యోగి. ఎప్పుడోగానీ రాడు వాడు. ఈ 'మున్నీ' ఒక్కతే మా వాడి కూతురు. దీని తల్లి రెండేళ్ళ కిందట విషజ్వరంతో చనిపోయింది. నువ్వు రెండు రోజుల్నించీ అన్నం తినలేదు. నీరసం వస్తుందమ్మా. అట్లా ఉండకు, కాస్తన్నా ఎంగిలి పడు. నువ్వు భోంచేయకపోతే మావాడు నన్ను తిడతాడు" అంటూ పక్కకి చేరి ఆమె తలమీద చేయివేసి అక్కున చేర్చుకుంది ముసలావిడ. హైమకు ముసలావిడ మాటలు వింటుంటే ఏదో తృప్తిగా, ఓదార్పుగా ఉంది. ఆవిడ మాటల్లోని మార్దవం, ఆత్మీయతా,

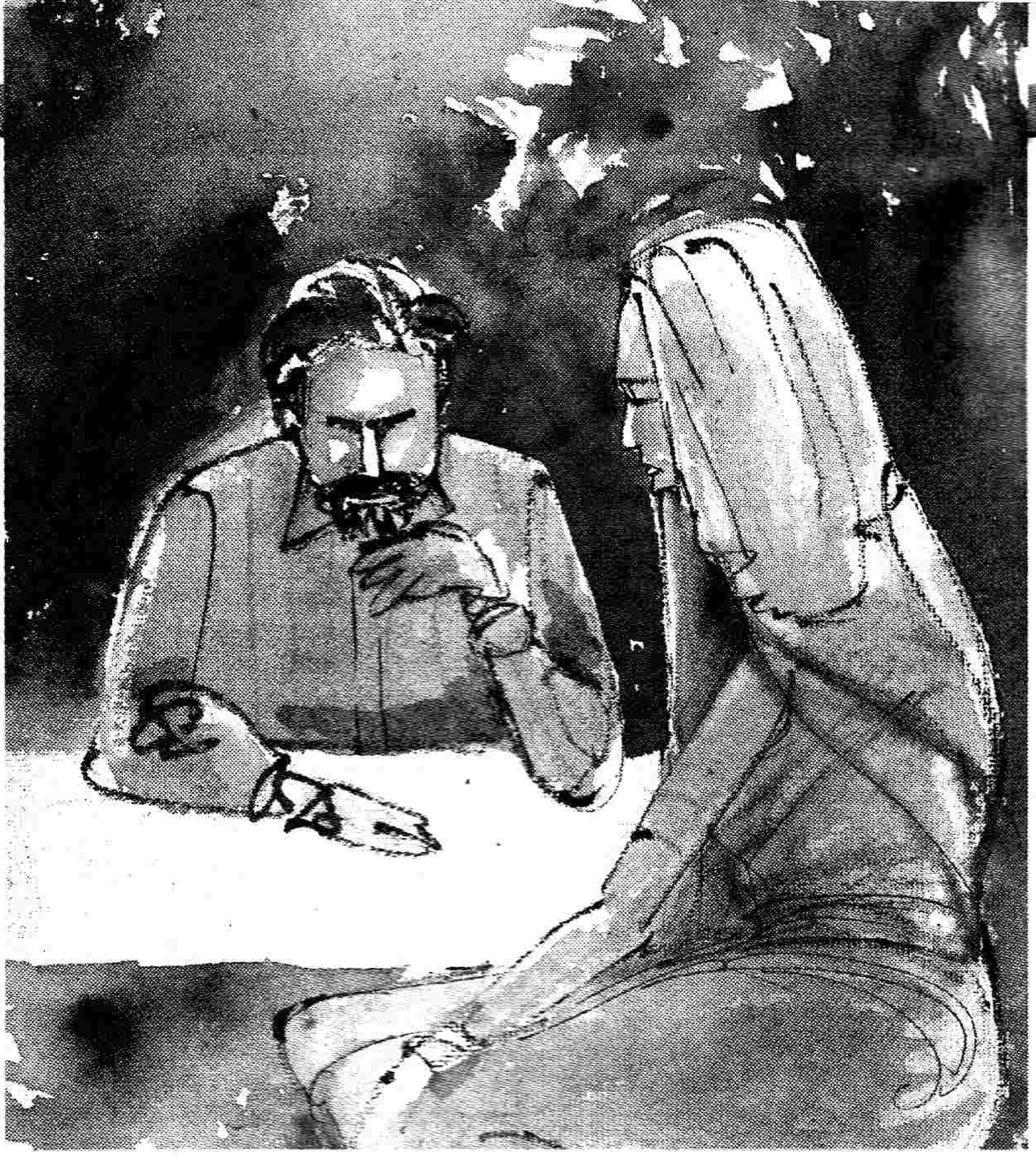

లాలనా, బుజ్జగింపు తన తల్లిని గుర్తుకు తెచ్చేలా ఉన్నాయి. తన కళ్ళల్లో నీళ్ళు మరింత ఎక్కువయ్యాయి.

'తినమ్మా' అంటూ గోదుమ రొట్టెలూ, కూరా ఉన్న ప్లేటుని దగ్గరకు తెచ్చింది పాప. తినక తప్పలేదు హైమకు.

వారం తిరిగే లోపు పాప మరీ దగ్గరయింది. మునలావిడ హైమని కంటికి రెప్పలా చూనుకుంటోంది. రహ్మాన్‌ది బంగారు నగల వ్యాపారం. రోజుకోమారు ఉదయం పూట కనిపిస్తాడతను హైమకు. "బావుందా నీ ఒంట్లో? ఏం దిగులు పెట్టుకోకు. హాయిగా అమ్మతోనూ, అమ్మాయితోనూ ఉండు" అన్న మాటల్నే కాస్త అటుఇటుగా మాట్లాడేసి వెళ్ళిపోతుంటాడు. ఇంక రాత్రి ఎప్పుడు ఇల్లు చేరుకుంటాడో తెలీదు. తన భర్త అరుణ్ సింగ్, చనిపోయిన బాబూ ఎప్పుడూ జ్ఞాపకానికి వస్తూనే ఉన్నారు. ఇంక తన దేశానికి పోయి మామూలుగా భర్తతో కాపురం చేసుకోవడం కలలో మాట. మరి ఎందుకు బతకాలి తాను?

ఈ రహ్మాన్, ఈ మునలావిడా తనని ఇంత బాగా ఎందుకు చూసుకుంటున్నారు? తనని లొంగదీసుకొనే ప్రయత్నమా? ఏమో!

తాను చావనైనా చస్తుందిగానీ రహ్మాన్‌కి మాత్రం లొంగదు. పోనీ, లొంగినట్టు నటించి మా దేశానికి పంపించమని కోరితేనో... ఒప్పుకుంటాడా రహ్మాన్? ఏది జరిగినా, జరక్కపోయినా తన భర్త ఒప్పుకోవద్దూ? అది జరిగే పనేనా? ఇట్లా ఏవేవో ఆలోచనలు...

ఇంటి పనుల్లో ఇప్పుడు తానూ భాగం పంచుకుంటోంది హైమ. ఉదయమే నాస్తానీ, టీని తయారు చేయడం, వాటిని రహ్మాన్‌కి అందుబాటులో ఉండేలా అతని గదిలో పెట్టి రావడం చేస్తోంది.

ఒక రోజు ఉదయం టీ తీసుకుని వెళ్ళింది హైమ. అప్పటికే నాస్తా ముగించుకుని చేయి కడుక్కుంటున్నాడు రహ్మాన్. టీ కప్పు అతని పక్కనే పెట్టి వెనుతిరిగిందామె.

"హైమా" అంటూ పిలిచాడు రహ్మాన్.

టక్కున నిలబడిపోయిందేకానీ 'ఊ' అనలేదు.

"ఒక్కమాట హైమా, ఇట్లా వచ్చి కూచో."

మరబొమ్మలా యాంత్రికంగా అతని ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంది. చూపులు మాత్రం నేలమీదే ఉన్నాయి. మునుగును మరింత మొహం మీదకి లాక్కుంది.

"నువ్వు మరోలా భావించకుంటే ఒక్కమాట అడుగుతాను హైమా! మున్నీని చూశావు కదా. అది తల్లి లేని పిల్ల. నేను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోలేదు. ఎందుకో తెల్సా? దాన్ని సరిగ్గా ప్రేమతో చూసుకుంటుందో లేదో ఆ వచ్చే ఆవిడ అని. నువ్వు పాపను తల్లి కంటే మిన్నగా చూస్తున్నావు? నీకిష్టమైతే నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను. లేదంటే నువ్వు ఇలాగే ఉండొచ్చు. నీ మతాన్ని మార్చుకోమని గానీ, మరింకేంగానీ నిన్ను అడగను. మీ దేశానికి వెళ్ళిపోవడం ఎట్లానూ జరిగే పని కాదు. మంచయినా, చెడ్డయినా అంతా నేనే నీకు" అంటూ నెమ్మదిగా చెప్పాడు రహ్మాన్.

ఎందుకో ఏడుపు వచ్చేసింది హైమకి. కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఆగలేదు. వాటిని తుడుచుకుంటూ ఉంటే, రహ్మాన్ మనసు చలించిపోయింది.

"నిన్ను నొప్పించినందుకు క్షమించు హైమా" అనేసి అతను అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజు నుంచీ రహ్మాన్ తనతో మరింత సున్నితంగా వ్యవహరిస్తున్నట్టు గమనిస్తోంది హైమ. మునలావిడ రహ్మాన్ గురించి వీలు దొరికినప్పుడల్లా పొగడుతూనే ఉంటోంది. ముందు ఎబ్బెట్టుగా అనిపించినా, ఇప్పుడతని ప్రవర్తన చూశాక ఆ పొగడ్తలకి తగినవాడే అనుకుంది.

3

దాదాపు నెల రోజులు గడిచిపోయాయి.

ఆ వేళ సాయంత్రం రహ్మాన్ దగ్గర బంధువుల పెళ్ళికని ఇంటిల్లిపాదీ వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. తాను రానంది హైమ. 'అయితే నేనూ వెళ్ళను' అంది మునలావిడ. పాప తానూ వెళ్ళనంది. 'మీరెవ్వరూ వెళ్ళకపోతే నేనూ వెళ్ళను' అన్నాడు రహ్మాన్. తన నుంచి బంధువుల్లో రహ్మాన్‌కి చెడ్డపేరు వస్తుందేమోనని, 'సరే వస్తాలే' అంది. అంతే, ముగ్గురి మొహాలూ నంతోషంతో వెలిగిపోయాయి. అప్పుడు అందరూ బయల్దేరారు. తనకి అంత ప్రాముఖ్యతనివ్వడం, తనని అంత గౌరవంగా చూడడం ఎందుకో బలే నంతోషం అనిపించింది హైమకు. తీరా గడప దాటి తలుపులు వేస్తుంటే, మునలావిడ కాసేపు ఆగమన్నట్టు చేత్తో సైగచేసి ఇంట్లోకెళ్ళి నిమిషంలో వచ్చేసింది చేతిలో చిన్న కుంకుమ భరిణెతో. 'బొట్టు పెట్టుకుని రా' అన్నట్టు సంజ్ఞ చేస్తూ, తనకు తెలిసిన హిందూ కుటుంబం నుంచి హైమ కోసమే దాన్ని తెచ్చినట్టు చెప్పింది. ఆనందంతో హైమ కళ్ళు చెమర్చాయి. హైమ బొట్టు పెట్టుకున్నాక నలుగురూ టాంగాలో బయల్దేరారు. పెళ్ళింటికి చేరుకునేటప్పటికి చీకటి పడిపోయింది. అందరూ పెళ్ళి నందట్లో కలసిపోయారు. మున్నీ మాత్రం తనతోనే ఉంది. మునలావిడ ఎవరితోనో కబుర్లాడుతూ బయటి గదిలోనే ఉండిపోయింది.

"నువ్వు పాపను తల్లి కంటే మిన్నగా చూస్తున్నావు? నీకిష్టమైతే నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను. లేదంటే నువ్వు ఇలాగే ఉండొచ్చు. మంచయినా, చెడ్డయినా అంతా నేనే నీకు" అంటూ నెమ్మదిగా చెప్పాడు రహ్మాన్.

ఉన్నట్టుండి రహ్మాన్ వచ్చి, "హైమా, నీకో అమ్మాయిని చూపిస్తా. ఆమెను చూస్తే నువ్వు చాలా సంతోషిస్తావు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఎవరూ" అంది ప్రశ్నార్థకంగా అతని వైపు చూస్తూ. 'ఎవరై ఉంటారా' అని హైమలో ఉత్కంఠ మొదలైంది.

"అదో" అన్నాడు ఎడమ వైపు చూపిస్తూ. ఒక మునలాయన వెంట వస్తోంది తన ఈడు అమ్మాయి. తీరా దగ్గరికొచ్చాక చూస్తే, ఆమె ఎవరో కాదు వాళ్ళ ఊరి అమ్మాయే - రజని. ఆమెతో హైమకు కొద్దిపాటి పరిచయం ఉంది అంతే. ఇప్పుడు ఆమెని చూస్తే ప్రాణం లేచి వచ్చింది. "బాగున్నావా రజనీ? నిన్ను కూడా..." అంది హైమ అర్థోక్తిగా. తానూ కిరాతకానికి బలైపోయిన మనిషినే అన్నట్టు తల ఊపింది రజని. రహ్మాన్ వాళ్ళిద్దర్నీ కలిపాక, మరింత మనసు విప్పి మాట్లాడుకునేందుకు వీలుగా అక్కడి నుంచి మునలాయన్ని తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. హైమా, రజనీలు ఒకర్నొకరు పరామర్శించుకున్నాక, ఆ దేశంలో వాళ్ళని ఎట్లా చూస్తున్నదీ మాట్లాడుకున్నారు. రజనీ తన గురించి చెబుతున్నప్పుడు ఏడుపు ఆపుకోలేక పోయింది. తాను ఉంటున్న ఇల్లు నరక కూపమనీ, ఆ ఇంటి యజమాని తనని కేవలం ఒక భోగవస్తువుగానే వాడుకుంటున్నాడనీ, తాను ఏమాత్రం అతనంటే విముఖత చూపించినా చిత్రహింసలు పెడతాడని ఏకరవు పెట్టింది రజని.

అక్కడి నుంచి ఇంటికి వచ్చాక కూడా రజనీ పడుతున్న బాధే తనని వెన్నాడుతోంది. అప్పటికి తెలిసింది రహ్మాన్ ఇంట్లో తనని ఎట్లా చూస్తున్నదీ. దాంతో ఆమెకు రహ్మాన్ పట్లా, మునలావిడ పట్లా మరింత గౌరవం పెరిగింది.

(ముగింపు వచ్చే నంచికలో)